

Блажена гора, зелена,  
блажена Стара планина.  
Никога празна не бива,  
ни зиме, мамо, ни лете.  
Зиме е пълна с овчари,  
а лете с добри юнаци.  
На всяко долче и конче,  
на всеки кайряк, бял байрак.  
Най-напред беше, вървеше,  
Хаджи Димитър от Сливен,  
и Стефан Караджа от Тулча.  
Първа е пушка пукнала,  
удари Стефан Караджа,  
той се изясно провикна:  
– Вуйчо ле, вуйчо Димитре,  
да идеш, на мама да кажеш,  
защо съм паднал ,загинал.